

‘Door mijn werk ben ik me heel bewust geworden: je moet in het leven doen wat je wilt. En wel nu’

ILSE JANSE (32) werkt als verpleegkundige in een hospice in Schagen, waar stervende mensen verzorgd worden. Ze woont samen met Frank en is moeder van Noor (9), Gijs (7) en Fien (5).

“Op de basisschool schreef ik in vriendenboekjes achter ‘Wat wil je later worden?’ ‘Kraamverzorgende’. Uiteindelijk ben ik verpleegkundige geworden en werk ik in een hospice. In plaats van baby’s aan het begin van hun leven, verzorg ik nu mensen die aan het eind van hun leven zijn. Ik heb geen moment spijt gehad van mijn keuze voor de zorg. Ik sta het liefst altijd aan het bed en vind het heel mooi om iets te kunnen betekenen voor anderen, om echt nodig te zijn. Privé houd ik van vaste patronen en ben ik niet superflexibel, maar op mijn werk pas ik me graag aan aan de gasten. Ik ben er voor hén, niet andersom. Het hospice moet voor hen als thuis voelen. Ik vind mijn werk niet zwaar, maar vooral mooi en dankbaar. Wel merk ik dat ik nu minder snel herstel van nachtdiensten dan toen ik 20 was. Minstens één keer per week ben ik van elf uur ‘s avonds tot zeven uur ‘s ochtends in het hospice. De dag erna slaap ik amper, dus eigenlijk haal ik een nacht door. Maar verder valt het met de werkdruk mee. Dat was anders bij mijn eerste baan in de thuiszorg: ‘s ochtends kreeg ik een lijst met adressen voor die dag en vroeg ik me af hoe ik dat in hemelsnaam allemaal ging redden.

Een praatje of een kopje koffie was niet mogelijk. Ik kan me nog een heel oud vrouwtje herinneren dat elke keer zo blij was als ik kwam, zo dankbaar voor het gezelschap. Maar ik moest toch snel weer weg, ook als ik wist dat die mevrouw de hele dag zo uitkeek naar mijn komst. De coronacrisis heeft op mijn werk niet zo veel impact. Ik kleed me nu om als ik aan het werk ga, om de kans op besmetting te verkleinen. Gelukkig heeft ons bestuur bepaald dat in ons hospice familie en vrienden van gasten nog steeds welkom zijn. Wel maximaal twee bezoekers tegelijk en ze moeten via de terrasdeuren binnenkomen, ze mogen niet het hele hospice door lopen. Voor onze gasten is het heel belangrijk dat ze in hun laatste levensfase hun naasten kunnen zien.”

FAMILIECONFLICTEN

“In het hospice heb ik echt de tijd voor mensen. Wel heftig aan deze baan is dat je mensen verzorgt die stervende zijn.

**‘ÉÉN KEER
VERZORGDE IK EEN
TERMINALE VROUW
VAN IN DE DERTIG,
HAAR KINDEREN
WAREN NET ZO
OUD ALS DE MIJNE’**

Een keer hadden we een terminaal zieke vrouw van in de dertig te gast, haar kinderen waren net zo oud als de mijne. Dat is heel confronterend. Aan het einde van hun leven voelen onze gasten vooral berusting en blijdschap. Ze vertellen niet over de narigheid, maar over de mooie dingen zoals de reizen die ze gemaakt hebben of hun gezin toen de kinderen nog klein waren. Onze gasten zijn dankbaar dat wij alles voor ze regelen en ze zelf bijvoorbeeld niet meer voor hun maaltijden hoeven te zorgen. Soms knappen ze in het begin zelfs op door de rust bij ons. Eén mevrouw schreef voor al haar dochters en kleinkinderen een afscheidsbrief. Een meneer zat tot diep in de nacht aan zijn administratie, hij wilde per se dat alles op orde was voor zijn vrouw. Sinds kort hebben we gelukkig een koppelbed in het hospice, zodat partners naast hun geliefde kunnen liggen, nog één keer samen een film kijken in bed. Aan het sterfbed laaien familieconflicten soms op. De een wil niks meer horen van dat ene familielid waar al jaren geen contact meer mee is. De ander wil diegene juist nog één keer zien. Zo kwam er eens een zoon bij zijn stervende moeder langs; ze hadden elkaar jaren niet gezien. In de laatste weken haalden ze samen toch nog mooie herinneringen op. Eigenlijk moet je eerder in het leven vertellen wat iemand voor je betekent, maar dat is moeilijk. Ik doe het zelf ook niet altijd. Wel ben ik me door mijn werk heel bewust geworden: je moet in het leven doen wat je wilt. En wel nu.” →